

Arrest

nr. 250 413 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 november 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat R. JESPERS en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2020 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Damme-Zuienkerke op 18.09.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : G. (..)
voornaam : V. (..)
geboortedatum : (..)
geboorteplaats : shqiptare
nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.11.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 18.09.2020 voor inbreuken op de drugswetgeving. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

EERSTE MIDDEL: Schending van art.1, art. 5, art. 61 § 2, art. 74/11, §1, tweede lid, 1° en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending van het vermoeden van onschuld. Machtsmisbruik.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid vreemdelingenwet.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

De motivering stelt dan verder:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 18.09.2020 voor inbreuken op de drugswetgeving. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact/emst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard meteen inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de maatschappelijke impact/emst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op

illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Eerste onderdeel,

Verzoeker betwist de juridische grondslag van het inreisverbod. Er is geen enkele wettelijke verplichting om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen.

De wet verplicht in geen enkele bepaling dat een bevel om het grondgebied te verlaten in geval er in het bevel geen termijn is toegestaan, moet gepaard gaan met een inreisverbod.

Artikel 74/11 § 1, 1° bepaalt enkel de duur van het inreisverbod zo er in het bevel geen termijn om het grondgebied te verlaten is bepaald.

In die zin dient steeds gemotiveerd te worden om welke reden het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard moet gaan met een inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de redenen voor het opleggen van een inreisverbod gelegen zijn in het gegeven dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 18.9.2020 voor inbreuken op de drugswetgeving, feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden, en gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het betreft een stereotiepe motivering;

Hetzelfde motief wordt dan verder opnieuw gebruikt om de duurtijd van 3 jaar te motiveren.

Verzoeker betwist het motief als afdoende niet enkel voor wat betreft de termijn van 3 jaar, maar in eerste instantie als motief voor het verlenen op zich van het inreisverbod.

Het gegeven dat verzoeker onder een aanhoudingsmandaat werd geplaatst is niet afdoende om te stellen dat verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

Een aanhoudingsmandaat is geen veroordeling; verzoeker blijft onschuldig, en dus ook wat betreft het mogelijk schade van de openbare orde, tot hij effectief is veroordeeld. Hier geldt het vennoeden van onschuld. Verzoeker kan later worden vrijgesproken en dan blijkt het mandaat ten onrechte te zijn verleend.

De bestreden beslissing hanteert een automatisme tussen het gegeven dat een aanhoudingsmandaat is verleend en het bestaan van mogelijke schade voor de openbare orde.

Verder en ondergeschikt stelt verzoeker dat het mandaat op zich niet kan volstaan om te oordelen dat verzoeker de openbare orde kan schaden.

Er dient ook in concreto te worden nagegaan over welke feiten het gaat, of er voorgaanden zijn en hoe ernstig op het ogenblik van het verlenen van het inreisverbod, de betrokkenheid van verzoeker kan beoordeeld worden. In casu gebeurt dat niet.

Het begrip openbare orde dient concreet te worden beoordeeld; niet elk mandaat kan automatisch inhouden dat een persoon een gevaar is voor de openbare orde.

Alleszins om redenen van gebrek aan motivering dient de beslissing te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

1.

Artikel 74/11 §1 tweede alinea bepaalt dat zo het "1°" van dat artikel van toepassing is, het gaat om een maximum termijn van driejaar.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, aft. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert(Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval' en met respect van het proportionaliteitsbeginsel. Dit zijn de twee beoordelingscriteria.

2.

Er kan een inreisverbod van minder dan drie jaar worden gegeven. Driejaar is een maximumtermijn.

Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om de termijn te bepalen; maar wanneer verwerende partij kiest voor de maximumtermijn dient dit precies en specifiek gemotiveerd te worden, zoniet gaat het om een willekeurige beslissing.

De gegeven motieven volstaan op dit punt niet.

In feite wordt een standaardmotivering gegeven, die te lezen is in tientallen gelijkaardige beslissingen.

Er is geen enkel specifiek motief waarom dit driejaar is. Een individueel onderzoek en een individuele beoordeling eigen aan de omstandigheden van het geval, zijn afwezig.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van drie jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het gegeven dat verzoeker zou verklaard hebben geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben (wat overigens onjuist is, zie verder) en naar de feiten waarvoor een aanhoudingsmandaat werd verleend.

Er moet evenwel worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de feiten, tot die termijn wordt gekomen.

-Zo is er geen rekening gehouden met het gegeven dat er opzichtens verzoeker nooit voorheen een maatregel tot verwijdering is genomen.

-Zo is er geen rekening mee gehouden dat het een aanhoudingsmandaat betreft en geen veroordeling, zodat het vermoeden van onschuld wordt geschonden.

-Zo is er geen rekening gehouden met het feit dat het aanhoudingsmandaat van 19.9.2020 op 23.10.2020 werd opgeheven door de raadkamer, met bevestiging door de Kamer van Inbeschuldigingstelling op 3 november 2020, dus na een korte periode van detentie. Uit het arrest van 3 november van de Kamer van Inbeschuldigingstelling kan afgeleid worden dat verzoeker in feite geen of enkel een marginale rol heeft gespeeld in het dossier waarvoor hij werd aangehouden en dat de kans groot is dat hij niet veroordeeld zal worden.

Het is ook duidelijk dat zijn vrijlating na een korte periode van hechtenis hierbij in aanmerking moet worden genomen, wat de bestreden beslissing nalaat.

-Zo is er geen rekening gehouden met het gegeven dat aan verzoeker door de Raadkamer/Kamer van Inbeschuldigingstelling voorwaarden werden opgelegd; van de zeven voorwaarden zoals hoger aangeduid, zijn er vijf (voorwaarden 2, 3, 4, 6 en 7) die uitdrukkelijk zijn aanwezigheid in België vereisen, en die dus frontaal in tegenspraak zijn met het opleggen van een inreisverbod.

-Zo is er geen enkel motief waarom de beslissing oordeelt dat de voorwaarden opgelegd door het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling, die precies bepaalt dat verzoeker in België moet blijven in het kader van de strafzaak, niet in aanmerking moeten worden genomen.

3.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden werden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker en de omstandigheden van de zaak aangeduid te worden waarom die drie jaar werd opgelegd. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Derde onderdeel,

1.

De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist overeenkomstig de gevestigde rechtspraak.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

2.

In feite vermeldt de beslissing als basismotief het gegeven dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de leeftijd van verzoeker, noch met het gegeven dat er geen voorgaande of veroordeling is, dat het onderzoeksgerecht hem slechts een beperkte periode onder mandaat plaatste, dat het onderzoeksgerecht vijf voorwaarden oplegt die de aanwezigheid van verzoeker in België vereisen, dat één van die voorwaarden precies is dat hij 'het nodige moet doen om zich in België te regulariseren', en 'Nederlands te leren'.

Ondergeschikt wordt er op gewezen dat bij de proportionaliteitsafweging en de vermelde beoordeling van de maatschappelijke impact/ernst van de feiten had er rekening moeten gehouden zijn met de betwiste effectieve betrokkenheid van verzoeker bij de feiten van cannabisproductie. Het gaat verder niet om een geweld- of zedendelict.

Een eerlijke proportionaliteitsafweging is afwezig; nergens wordt een effectieve balans onderzocht tussen de belangen van de staat en deze van verzoeker.

Bij de 'proportionaliteitsafweging' is er ook volkomen ten onrechte vanuit gegaan dat verzoeker geen gezinsleven zou hebben. Hij heeft dit nooit verklaard. Het zogenaamd horen van verzoeker door de politie dateert trouwens van 18.9.2020 en heeft niets te maken met een hoorrecht in het kader van de bestreden beslissing. Verder houdt de beslissing op dit punt van de familie op geen enkele wijze rekening met de inhoud van het arrest van 3 november 2020 van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent, waarbij, én in de motivering, én in de opgelegde maatregelen, een veelvuldige aanduiding is van dat gezinsleven/privéleven van verzoeker.

3.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81 ; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

Artikel 8 EVRM is overigens ruimer dan het hebben van minderjarige kinderen, en zelfs dan het hebben van een gezinsleven.

In casu had verzoeker een gezinsleven in België met zijn ouders en jongere broer, op wiens adres hij regelmatig verbleef. Maar alleszins en minstens behoorde dit aspect tot het privéleven van verzoeker, dat ook in artikel 8 EVRM vervat is.

De bestreden beslissing maakt op dat punt, hoewel de gegevens minstens via het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling aanwezig waren in het dossier, geen enkele afweging, minstens geen juiste afweging waar gesteld wordt dat er geen gezinsleven is.

Vierde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/11 vreemdelingenwet en met de artikels 3 en 8 EVRM, omdat verzoeker zou verklaard hebben dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat de verwijzing naar artikel 74/11 als grondslag onjuist is. De beslissing dient een afweging te maken op basis van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Er wordt bijgevolg geen juiste wettelijke basis aangeduid voor de beoordeling van gezinsleven of medische toestand.

In tweede instantie wordt opgemerkt dat in dit onderdeel van de beslissing nergens enige melding is van waar en wanneer verzoeker zou verklaard hebben dat hij geen gezinsleven/kinderen in België zou hebben, en dus waar en wanneer zijn hoorrecht op dit punt zou gerespecteerd zijn. Bovenaan de beslissing wordt wel gesteld dat verzoeker op 18.9.2020 door de politie PZ Damme-Zuienkerke op 18.9.2020 werd gehoord en dat 'in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen'. Op zich maakt die vermelding geen onderdeel van de motivering uit; zij is overigens niet herhaald of opgenomen in het onderdeel 'Reden van de beslissing'.

Verder betwist verzoeker formeel dat de politie PZ Damme-Zuienkerke hem duidelijk en formeel gehoord heeft in het kader van de toepassing van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Hij is niet gehoord vanuit het gegeven dat zijn verhoor kon betrekking hebben op een beslissing tot verwijdering of op het nemen van het inreisverbod. Het is overigens niet aan de politie om dergelijk verhoor af te nemen. Het verhoor is afgenomen in het kader van de strafzaak en dateert van 18.9.2020 of 1,5 maanden voor het nemen van de hier bestreden beslissing.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de vereisten an artikel 74/13 noch aan het hoorrecht, ieder op zich of in samenlezing.

Vijfde onderdeel,

De bestreden beslissing geeft als motief voor het inreisverbod dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en verwijst hiervoor naar het feit dat verzoeker op 18.9.2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugwetgeving, 'feiten waarvoor hij mogelijks kan veroordeeld worden'.

De beslissing schendt het vermoeden van onschuld. Verzoeker is niet veroordeeld. Het vermoeden van onschuld dient dan ook gerespecteerd te worden. Het is niet omdat iemand onder een mandaat is geplaatst dat er kan gesteld worden dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Later in de strafprocedure kan blijken dat iemand ten onrechte onder mandaat werd geplaatst.

Het vermoeden van onschuld is één van de basisprincipes van ons rechtsbestel. Het dient gerespecteerd te worden ook door verwerende partij.

Ondergeschikt wordt hierbij opgemerkt dat het op zich niet volstaat louter naar een aanhoudingsmandaat te verwijzen. Minstens dient in dat kader ook een minimale overweging te geschieden van de inhoud van het mandaat en in casu van de beschikbare gegevens, met name het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling. Dit is niet gebeurd. Een minimale beoordeling van de beschikbare gegevens van het strafdossier had duidelijk gemaakt dat de rol van verzoeker bij de feiten zeer betwistbaar is. De bestreden beslissing houdt hiermee geen rekening. Zij hanteert het automatisme van een aanhoudingsmandaat als motief voor het geven van een inreisverbod.

Minstens diende dus het vermoeden van onschuld getoetst te worden aan de concrete gegevens van de zaak.

Zesde onderdeel,

De wetgevende macht heeft door het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent van 3.11.2020 zeven voorwaarden opgelegd aan verzoeker, waarvan vijf voorwaarden impliceren dat hij in België aanwezig is.

De bestreden beslissing maakt het respecteren van deze voorwaarden door verzoeker onmogelijk.

Op die wijze gaat de uitvoerende macht volledig in tegen een beslissing van de rechterlijke macht.

Op die wijze is er in hoofde van de beslissing sprake van machtsmisbruik en van schending van het respect voor de scheiding van de machten in de rechtstaat."

2.2. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 61, §2 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een vreemdeling die gemachtigd werd om in België te studeren en de situaties waarin in dat geval een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeleverd worden. Verzoekende partij is geen vreemdeling die gemachtigd werd in België te studeren noch betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten. De ingeroepen schending van artikel 61, §2 van de vreemdelingenwet is in casu hoegenaamd niet dienstig. Verzoekende partij beroept zich verder ook op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maar de Raad wijst erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en de bestreden beslissing een inreisverbod betreft. Verzoekende partij kan de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in casu evenmin dienstig aanhalen. Ook laat verzoekende partij na te verduidelijken op welke wijze artikel 5 van de vreemdelingenwet geschonden wordt door de bestreden beslissing.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven

moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar in casu proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 4 november 2020 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet. Verder kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling als zou het bestreden inreisverbod louter zijn opgelegd omdat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven wordt het inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. De

bestreden beslissing herhaalt dan de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 november 2020 inzake het risico op onderduiken maar dit onderdeel is onlosmakelijk verbonden met de verwijderingsmaatregel van 4 november 2020. Thans wordt verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat *“(d)e beslissing tot verwijdering van 04.11.2020 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod”* omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoekende partij heeft tegen de verwijderingsmaatregel van 4 november 2020 een beroep ingediend bij de Raad dat werd verworpen bij arrest nr. 250 412 van 4 maart 2021. Verzoekende partij uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep bij de Raad werd verworpen. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De Raad wijst er daarnaast op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugswetgeving mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven in België, van minderjarige kinderen of enige medische problematiek.

Verzoekende partij meent voorts dat het vermoeden van onschuld wordt geschonden, maar de Raad wijst erop dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Te dezen betwist de verzoekende partij niet dat zij op 18 september 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugswetgeving, noch dat zij voor deze feiten *“mogelijks veroordeeld kan worden”*.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat zich daarin een bevel tot aanhouding bevindt van de onderzoeksrechter van 19 september 2020 waarin verwezen wordt naar de inbreuken in hoofde van verzoekende partij ten aanzien van de wetgeving inzake drugs, bendevorming, deelname als mededader. Er wordt daarbij tevens melding gemaakt van het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van verzoekende partij en het gegeven dat de feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de lichamelijke en geestelijke integriteit van personen gelet op het gevaar voor de gezondheid dat het gebruik van drugs met zich meebrengt. Er wordt geconcludeerd dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de maatschappelijke veiligheid.

Bovendien blijkt uit het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van Gent van 3 november 2020 (zie stuk 2) dat er ten aanzien van de verzoekende partij *“ernstige aanwijzingen van schuld (blijven) bestaan”* en dat: *“De tenlastegelegde feiten – waaromtrent ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen – getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Het telen van cannabis met oog op de verkoop dreigt immers de drugskwaal, die de volksgezondheid ondermijnt, verder aan te wakkeren. Het is immers al voldoende duidelijk gebleken dat heel wat harddruggebruikers hun scholing bij de cannabis hebben aangevangen en dat dit niet alleen de gekende nefaste weerslag heeft op de fysische en psychische gezondheid van de gebruiker, maar ook op zijn financiële toestand, die hem tot randcriminaliteit kan verleiden.*

Inverdenkinggestelde lijkt zich te hebben ingeschakeld in een vereniging met voornamelijk personen van Albanese nationaliteit die zich bezig houdt met het telen en plukken van cannabis, met oog op verkoop. Hij lijkt zijn rol te minimaliseren tot het brengen van enkele personen naar de locatie van de

cannabisplantage, zonder daarvoor te zijn vergoed. Hij heeft geen officiële inkomsten, lijkt illegaal in het land, en lijkt zijn medewerking te verlenen aan de feiten, zoals daartoe aanwijzingen bestaan.” Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing oordeelt dat de verzoekende partij *“Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten (...) door (haar) gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Het gegeven dat verzoekende partij slechts kort in detentie heeft gezeten doet gelet op voorgaande vaststellingen zoals deze blijken uit het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling geen afbreuk aan de motivering dat zij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op de gegeven motieven inzake de duurtijd van het inreisverbod kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat op basis van een standaardmotivering onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij in casu een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met het feit dat haar nooit eerder een verwijderingsmaatregel werd opgelegd, gaat zij er evenwel aan voorbij dat zij er niet aan getwijfeld heeft om op illegale wijze in het Rijk te verblijven en dat dit een overweging is die de verwerende partij niet kennelijk onredelijk meeneemt in de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod, waarbij zij ook rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij tevens onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugswetgeving en verder niet blijkt dat zij een beschermenswaardig gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft noch enige medische problematiek. Uit de gegeven motivering blijkt wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke elementen eigen aan de zaak van verzoekende partij. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar leeftijd van invloed had kunnen zijn op het besluitvormingsproces. Voorts, zoals reeds hoger aangegeven, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het gegeven dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugswetgeving mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod. Zoals duidelijk blijkt uit het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling zijn er nog steeds aanwijzingen van schuld en trachtte verzoekende partij daar ook al *“(haar) rol te minimaliseren”* Het betoog van verzoekende partij dat zij slechts een marginale rol in de feiten speelde, is slechts een verdere minimalisering van haar rol in de feiten waarvoor zijn in verdenking werd gesteld en kan in het licht van de overwegingen in het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling niet overtuigen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing oordeelt dat de verzoekende partij *“Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten (...) door (haar) gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*.

2.9. Verzoekende partij betoogt voorts dat het opleggen van een inreisverbod in tegenspraak is met de voorwaarden opgelegd door de kamer van inbeschuldigingstelling maar de Raad wijst erop dat nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een beslissing van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij. Verzoekende partij kan zich bezwaarlijk beroepen op het feit dat zij ervan verdacht wordt strafrechtelijke feiten te hebben gepleegd om daaruit een verder verblijf op het grondgebied af te dwingen.

Bovendien blijkt dat de opgelegde voorwaarde inzake vast verblijf als volgt is geformuleerd in het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling: *“Vast verblijf houden bij zijn ouders te 9070 Destelbergen, (...). Bij verandering van verblijf en/of domicilie, de onderzoeksrechter en justitieassistent op voorhand inlichten.”* Derhalve blijkt niet dat verzoekende partij – mits inlichten van de onderzoeksrechter en justitie-assistent – alleen verblijf kan houden in België en door gevolg te geven aan het inreisverbod haar voorwaarden zou schenden. Verzoekende partij kan zich voorts ook vanuit het buitenland ter beschikking houden van het lopende onderzoek en - indien zij zou worden opgeroepen door een politieel overheid of persoonlijke verschijning vereist zou zijn - toestemming vragen om het Belgische grondgebied te betreden ten einde te voldoen aan een eventuele oproeping of vraag tot persoonlijke verschijning.

Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij toekomt te onderzoeken of verzoekende partij een inreisverbod moet/kan worden afgeleverd. In casu kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van de verblijfsrechtelijke situatie van verzoekende partij.

De Raad wijst de verzoekende partij er verder op dat de beslissingen van het onderzoeksgerecht inzake voorlopige hechtenis geen gezag van gewijsde hebben. Beslissingen van de onderzoeksgerechten hebben slechts gezag van gewijsde in de gevallen waarin de wet hen de bevoegdheid toekent ten gronde te beslissen zoals de vonnisgerechten (Cass. 18 juli 1995, Pas. 1995, I, 731.) (cfr. RvS, nr. 12.308 van 30 januari 2017). Het betoog van verzoekende partij als zou er een schending zijn van het respect van de scheiding der machten kan niet aangenomen worden.

2.10. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij nooit verklaard heeft geen gezinsleven te hebben en betoogt een gezinsleven te hebben met haar ouders en minderjarige broer.

2.11. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In het administratief dossier bevindt zich een administratief rapport van de federale politie van 18 september 2019. Uit dit rapport blijkt dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op een cannabisplantage. Haar identiteit werd vastgesteld op basis van haar documenten. In dit rapport wordt verder gesteld: “7. Verhoor van de betrokkene

K.V.L. (...) (18/09/20 16:32):

Betrokkene verklaart:

Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de regelmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven?

Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende zijn gezondheidstoestand?

Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan?

Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd?

Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen?

Betrokkene werd aangetroffen op een cannabisplantage.”

Uit dit rapport blijkt niet of deze vragen werkelijk aan de verzoekende partij werden gesteld. Indien wel dan kan aangenomen worden dat de politie zou genoteerd hebben dat verzoekende partij weigerde verklaringen af te leggen. Alle vragen werden evenwel blanco gelaten. Er kan dan ook niet met zekerheid gesteld worden dat voormelde vragen effectief aan verzoekende partij werden gesteld en dat zij in de gelegenheid werd gesteld hierop te antwoorden. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij – voor het treffen van de bestreden beslissing – gehoord werd. Zij kan dan ook gevolgd worden dat zij nooit verklaard heeft geen gezinsleven te hebben in België.

Evenwel kan dit element geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing inzake het niet hebben van een gezinsleven in België. Immers verwijst verzoekende partij wel naar het feit dat zij haar ouders en minderjarige broer op het Belgische grondgebied heeft wonen, maar de Raad wijst erop

dat verzoekende partij een volwassen persoon is en zij niet aannemelijk maakt dat zij met haar ouders en broer een bijzondere band van afhankelijkheid heeft die de normale affectieve relatie overstijgt. Het loutere feit dat zij haar familie regelmatig bezoekt en er dan bij verblijft doet hier geen afbreuk aan. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij op het Belgische grondgebied een beschermenswaardige gezins- of familierelatie heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Evenmin blijkt dat zij gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in België. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt kan uit het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling evenmin blijken dat zij een beschermenswaardig gezinsleven of privéleven heeft in België. De Raad wijst er nog volledigheidshalve op dat, voor zover verzoekende partij meent gewag te kunnen maken van een privéleven in België, quod non, vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor.

2.12. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 3 EVRM toont zij niet op concrete wijze aan op welke manier het bestreden inreisverbod een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.

2.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, vierde lid, art. 62, en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel.

1.

Verzoeker is het voorwerp van een inreisverbod. Het hoorrecht is van toepassing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeiler Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de strukken).

Verzoeker verwijst verder naar arrest 110.832 van de RvV dd. 27.09.2013, naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Artikel 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit

leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

2.

In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker gehoord werd op 18.9.2020 door de politie en hij zou verklaard hebben geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België.

De loutere verwijzing naar vermeld verhoor van 18.9.2020 beantwoordt niet aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven.

Dit horen op 18.9.2020 kan niet aanzien worden als het vervullen van een afdoende hoorplicht met betrekking tot in het inreisverbod om drie redenen:

(1) De hoorplicht dient niet in het algemeen te worden gehouden maar wel met betrekking tot de specifieke beslissing die verwerende partij zich voorneemt te nemen met name het inreisverbod; het horen had niet plaats in dat kader maar wel in het kader van een strafonderzoek. Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest RvV nr 205 695 van 21 juni 2018 inzake Morabito Francesco, waar het inreisverbod vernietigd werd omdat het hoorrecht niet werd gerespecteerd. Vernietigd arrest stelt in punt 3.6. dat het inreisverbod een eigen hoorrecht vereist. In vermelde zaak was er ook een (betwiste) vragenlijst

Verzoeker sluit zich aan bij de motieven van dit arrest Morabito.

Verzoeker verwijst ook naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 waarbij de beslissing vernietigd werd omwille van de negatie van het hoorrecht; ook in die zaak ging het om een vragenlijst die geen betrekking had op het inreisverbod zelf.

(2) Een hoorplicht uitgeoefend op 18.9.2020 kan geen gelding hebben voor een beslissing die anderhalve maand later worden genomen. Er kunnen zich wijzigingen in de situatie hebben voorgedaan. Het hoorrecht dient een actueel karakter te hebben;

(3) Een hoorplicht uitgevoerd door de politie kan niet als een afdoende uitvoering van de hoorplicht worden aanzien, in het kader van een beslissing van de dienst vreemdelingenzaken, daar het een administratieve en geen strafrechtelijke aangelegenheid betreft. Verzoeker diende gehoord te worden door een in die materie bevoegde autoriteit met name een vertegenwoordiger van verwerende partij. Bovendien is een 'verhoor', quod non, door de politie (?) niet conform wat onder het hoorrecht in het kader van een verblijfssituatie vereist is. De politie komt tussen in het kader van een vermeend misdrijf, en de verhouding van verzoeker tot de politie situeert zich in dat kader, en niet in het kader van zijn verblijf of de overweging van een inreisverbod.

2.2.

Overigens had verzoeker, indien hij afdoende en correct zou verhoord geweest zijn (door de Dienst Vreemdelingenzaken), elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben en die tot een andere beslissing hadden aanleiding gegeven.

-Verzoeker had er op gewezen dat zijn vader, moeder en jongere minderjarige broer een verblijfsrecht in België hebben en hij regelmatig bij hen, ook voor langere periodes, op bezoek kwam.

-Verzoeker had kunnen wijzen op zijn integratie in België die ondermeer bevestigd wordt door het gegeven dat hij in 2019 Nederlandse les gevolgd had en hiervan getuigschriften had.

-Verzoeker had kunnen wijzen op zijn (niet) 'betrokkenheid' bij de strafzaak en het gegeven dat het onderzoeksgerecht hem na een korte periode voorhechtenis in vrijheid had gesteld.

-Verzoeker had kunnen wijzen naar de voorwaarden hem opgelegd door het onderzoeksgerecht waaruit blijkt dat hij in België effectief familie heeft en een gezin vormt, én dat er vijf voorwaarden werden opgelegd die hem de verplichting opleggen om in België te blijven, wat bijgevolg inhoudt dat een inreisverbod hiermee strijdig is.

Zo verzoeker zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van een inreisverbod.

Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïsoleerd in het middel

heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht. De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

2.15. De Raad herhaalt zijn bespreking zoals uiteengezet onder punt 2.11. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

2.16. In het administratief dossier bevindt zich een administratief rapport van de federale politie van 18 september 2019. Uit dit rapport blijkt dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op een cannabisplantage. Haar identiteit werd vastgesteld op basis van haar documenten. In dit rapport wordt verder gesteld: *“7. Verhoor van de betrokkene*

K.V.L. (...) (18/09/20 16:32):

Betrokkene verklaart:

Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de regelmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven?

Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende zijn gezondheidstoestand?

Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan?

Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd?

Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen?

Betrokkene werd aangetroffen op een cannabisplantage.”

Uit dit rapport blijkt niet of deze vragen werkelijk aan de verzoekende partij werden gesteld. Indien wel dan kan aangenomen worden dat de politie zou genoteerd hebben dat verzoekende partij weigerde verklaringen af te leggen. Alle vragen werden evenwel blanco gelaten. Er kan dan ook niet met zekerheid gesteld worden dat voormelde vragen effectief aan verzoekende partij werden gesteld en dat zij in de gelegenheid werd gesteld hierop te antwoorden. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij – voor het treffen van de bestreden beslissing – gehoord werd.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

Zo verwijst verzoekende partij wel naar het feit dat zij haar ouders en minderjarige broer op het Belgische grondgebied heeft wonen, maar de Raad wijst erop dat verzoekende partij een volwassen persoon is en zij niet aannemelijk maakt dat zij met haar ouders en broer een bijzondere band van afhankelijkheid heeft die de normale affectieve relatie overstijgt. Het loutere feit dat zij haar familie regelmatig bezoekt en er dan bij verblijft doet hier geen afbreuk aan. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij op het Belgische grondgebied een beschermenswaardige gezins- of familierelatie heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Dit betreft dan ook geen gegeven dat van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming.

Verder maakt het loutere feit dat verzoekende partij in 2019 Nederlandse les zou gevolgd hebben evenmin een element uit dat van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming. Dit element doet immers geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst er nog volledigheidshalve op

dat, voor zover verzoekende partij meent gewag te kunnen maken van een integratie waaruit blijkt dat zij een privéleven zou hebben in België, quod non, vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor.

Wat betreft haar argument inzake niet-betrokkenheid bij de strafzaak en haar voorlopige invrijheidstelling wijst de Raad erop dat ook dit geen invloed heeft op de besluitvorming nu – zoals uit de bespreking hoger al is gebleken – er ten aanzien van verzoekende partij bij haar voorlopige invrijheidstelling nog altijd ernstige aanwijzingen van schuld werden aangenomen. Ook waar zij verwijst naar de haar opgelegde voorwaarden door de kamer van inbeschuldigingstelling verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger. Nu niet blijkt dat deze voorwaarden een inreisverbod (kunnen) in de weg staan, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat dit van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming.

2.17. De Raad verwijst voor het overige voor zover als nodig naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.18. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER